

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	(3 mesos....)	0'85
	(1 any.....)	3'25
Dins España ..	(3 mesos....)	1'00
	(1 any.....)	3'50
A Ultramar y s' Estrangè..	(3 mesos....)	1'00
	(1 any.....)	5'50

S' HERMITÀ MELSÌON.

No fa gayre temps qu'un cassadó de Ciutat, estant cassant per dins una garri-ga de sa muntaña, hagué de prendre redòs à una Ermita, per guardarsè d'un xubasco qu'anava à ma de xumerarió fins à sa pell.

Quant arribava à ella, cridava els hermitans amb alta veu, còm si fossen estats missatges d'una possessió séua; y un pòbre llech que sortí, li digué que fés favor de parlá baix, perque s'hermità Melsiòn se trobava à n'els uys de Deu.

Es cassadó entra sense cerimònies fins à dins sa cetla del pòbre moribund; y quant aquest, mogut p'es rendu de sa pòrta y de ses sabates ó botes des nòu hòste, alsá els uys y el vé amb s'escopeta en sa mà y es capell posat, que fic-sament el se mirava; amb gran seriedat li digué:

—¿Qui sou vos, que veníu à essè tes-timòni de sa méua mòrt?

—Som un señó de Ciutat, (contestá), que cassava; y perque s'aygo no'm posás xop fins als òssos he prèns còbro dins sa vostra Ermita.

—¿Un señó!... (esclamá estorat s'hermità). ¡Un señó!... ¡No hey ha més señó que Deu!... ¡Digau un homo!... Bé se coneix que no heu tengut ningú que vos fés present may que no erau més qu'un homo còm els altres.

Aquell cassadó romangué fret; y per respècte à sa blanca barba d'aquell véy de noranta anys, s'en torná sa contesta-ció no molt decorosa que ja tenia apa-reyada.

Poch després, continuá s'hermità:

—Fa xexanta sis anys que vaitx vení à n'aquest desèrt, desitjós de trobá sa veritat, sa sensillès y sa inocència, tres qualidats que per més que fés no podia encontrá dins ses viles y ciutats.

Fa vuytanta anys que avorreisch sa mentida; qu'à n'es pá li dich pá, y à n'es peix, peix; y qu'observ qu'els homos son els únichs sers de sa Natura-les que no obeheixen ses lleys etèr-

nes dictades per la Suma Veritat, qu'es Deu.

S'hermità acalá es cap demunt son pit, baixá els uys y un moment després continuá:

—Contempl la Mort à mon costat, y jo qu'he viscut sempre mal aplè dins aquest mon d'engañs y falsedats, la veitx arribá amb alegrí, basta y pròu sía ella la veritat més segura de la Terra.

A l' hora present es per mí la Mort un atxa de vent encèsa que me fa veure amb tota claretat y evidència qu'es bòyra y fum lo que dona forma à ses idèes qu'els homos mirám còm ses més hermoses ilusions d'aquesta vida.... Devant els méus uys, que prest se clou-rán per à sempre, mir resplandent sa gran veritat que domina l'Univers; y conech ara clarament que tot quant se separa del ordre sapientíssim establít per Deu, es una farsa, una mentida, una completa embustería.

Es cassadó, que no era aficionat à sentí sermons, ja estava dos per tres si sortiria de sa cetla; però es xubasco que quèya amb gran fòrsa el va fé está à l'estaqueta dins s'Ermita. S'anacoreta al entretant alsá sa vista altre vòlta, dirigí una uyada penitrent à n'es cassadó, y continuá diguent:

—Deu ha permès qu'assistisseu à mos derrers moments de vida temporal, perque escoltasseu de sa boca d'un moribund aquelles veritats que ningú vos ha dites may, per contemplació, per adulació ó per altres respèctes humans... Ses veritats que deixaren de dirvós els vòstros pères, per un ecçés d'estimació; ses que vos callaren els vòstros mestres y preceptors, per una preocupació mun-dana; ses que vos amagaren els vòstros amichs, per no pèdre sa vostra protec-ció y p'es séu pròpi interés....

Sa cara es es miray de s'ànima, y jo demunt sa vostra hey tròb escrita una vida de fingiment y una màscara de virtut mundana qu'amaga totes ses pas-sions que l'han combatuda... Escoltau-me bé.

Aquí s'hermità prengué una anima-ció impròpia des séu decaygut estat,

s'incorporá demunt s'estora que li ser-via de llit, fé sèure à son costat demunt una estormía al cassadó, li prengué una mà y amb veu més baixa torná empre-n-dre es fil de sa séua conversació.

—Quant erau jove vos donaren s'edu-cació y s'instrucció esmerada que se do-na à la gent distingida d'aquest mon... Una leve tintura de ses belles arts; uns elements de totes ses ciències; unes co-leccions de paraules tècniques y fets culminants d'els coneixements més à la mòda; una erudició llaujera sobre fi-losofía, retòrica, poètica y altres estu-dis; una pràctica no molt completa d'els idiomes estrans; una petita ressenya de lo que constituheix es codich d'els vòstros drets polítichs y civils; y tot axò, d'una manera superficial y vaga, sense enfon-dir massa en sos principis, ni en sos resultats. Vos, que tenu de Deu el do d'una fácil comprensió y talent natu-ral, sortireu un jove aprofitat d'els co-lègis; y passareu per un verdadé sàbi, d'aquests que s'estilan avuy en día; y sàbi vos creguereu, y ho creys essé encar'ara. Més... ¡Oh, misèria humanal Ningú hey va have may que se cuydás d'enseñarvós sa primera de ses cièn-cies, sa de coneixervós à vos mateix. Ningú, que se prengué sa molèstia de fervós veure qu'erau una creació de Deu, fèta à imatge y semblansa séua; y com à tal obligada, com totes ses obres de la Creació, à no separarvós un ápice de l'orbita señalada al Homo p'es séu Creador. Ningú, que vos fés coneix y estodiá es codich d'els vòstros devers, com homo, envers d'els altres homos.

Tots els parents, tots els qui cuyda-van de sa vostra educació, vos posaren davant la vista lo que més devían ha-verbos d'amagá; pintures de fantasma-goria social, mirays que desvían es ver-tadé camí de sa llum, crestays de color y d'augment y una sèrie de vidrets pin-tats que dins sa llanterna màgica d'a-quest mon hey projectan figures y som-bres que pareixen vères y no son més que jochs de física recreativa amb que el mal Esperit tracta de combatre ó es-carní s'obra santa de Deu...

Y vos, engañat per aquestes ilusions

òptiques arribareu à creure com à dogma de fe que erau superiò, per neixement y per naturalesa, à n' els altres homes; y per lo tant, acreeu à una vida de plers y de ditxes, d' abundancia y de benestar.....

Els qui vos rodetjaven vos mostraren els retaulos de s' opulència, de sa comoditat, de sa grandesa y de ses humanes consideracions, y apartaren d' els vostros uys ses imátges del sufriment, de sa pobresa, de ses malalties y misèries humanes.

Sembraren dins vostron cor ses aspiracions més ambiciosas, fentvós creure que sa més escuhida noblesa estava en ses esterioritats, en lo pondo de ses persones, en s' ostentació vana de vostron podè, y no en lo rècte interió de s' ànima y en sos fets personals y bons de s' individuó.

Vos rodetjaren de criats que, essent nin, satisfèren tots els vostros capritxos; que, essent jove, alhagaren ses vostres passions y males inclinacions, per esplotá sa vostra fortuna; y qu' essent homo, han tengut sempre un cuydado sumo en tractarvós com un ser més superiò qu' ells, donantvós títols elevats de mercè y de señoría, diguentvos amèn de tot, adulant totes ses vostres accions y acabant per fé, sempre en servey y representació vostra, ses baxeses més vilis y ses accions més despreciables.

¿Y vos? ¡Oh, ceguedat suma! Tot ho heu tolerat. Fins heu arribat à defensá y à mostrá cara en favor de ses majors injusticies, perque sos autors ó interessats eran persones des vostro servey, amistat ó familia.

A l' hora d' ara sou rich, teniu bones finques y grans bens de fortuna, y ocupau una posició brillant dins sa societat; però, ¿sabeu per ventura quantes llágrimes còstan à n' els altres homes ses vostres riqueses, sa vostra hazienda y sa vostra posició? De segú que no heu sabeu..... ni heu voleu sebre, que es més..... ¡Ah! si vos, abans de pensá que sou un homo rich, un homo nòble, un homo de posició, haguesseu pensat un sols moment que quant neixquereu, neixquereu despuyat com els altres homes, y que mamareu tal volta sa pobre llet d' una dida rústica des poble baix, no estiríau ara ignorant de lo que més vós convé sebre en aquest mon; y es de qu' à devant de Deu tots som iguals, y que axí com venguereu à la vida amb sos mateixos sufriments y misèries de tot homo, axí també en sortireu un dia amb sa mateixa pena y doló; y tan despuyats de matèria quedarán després els vostros òssos com els de sa criatura més infima y humill de la Tèrra.

Sa gran llibertat que vos dona sa consideració que disfrutau, axeca molts de desitjos dins es vostro cor que procurau satisfé totiduna. ¡Ay! Quants de pobres mòren sense have pogut satisfé, per fal-

ta de mèdis, un sols desitx que tenian desde infants, desitx es més sant y pur de tots els desitjos.

En aquest moment s' hermitá que comensava à alená molt espès, quedá silencios à causa de son cansament. Mentres tant ses teules de s' Ermita croxian rompudes per sa pedra qu' es xubasco hey descarregava demunt.

¡Quin contrast! Dins es cor des casadó hey cremava ses més delicades fibras, sa viva llum des Sol de la veritat, desennigulat per sa paraula de s' hermitá; mentres qu' à defora el Cèl estava fosch y farest, y desiara se sentía es renou des trò y se veyá sa viva claró d' una verga de llamp.

Eran dues tempestats de divers gènere, neletjadores totes dues d' els pestilents miasmes de la Tèrra.

PEP D' AUBEÑA.

— (Se continuarà.)

LES ROSES DEL MES DE MAITX.

I.

¡Que son d' hermoses les ròses
Que vesten el mes de Maitx!
Plènes de pèrles que l' auba
Quant trencava 'ls ha donat.

Entre elles n' hi veitx de riques.
Cent fuyes de color blanch,
Ben compòstes y atapides,
Riques coronas los fan.

Son l' òbra, Deu mèu, més bella
Qu' han feta les vòstres mans.
Deixau que les cuyga totes
Y à una atlòta les regal.

Anit que mon amor d' àngel
Declararí tench pensat
Han d' esser per ella totes
Les ròses del mes de Maitx.

Més ¡ay! Agudes espines
Sos capolls guardant están
Y jò no puch arrancarles
Sense derramar ma sanch.

Triste condició es la vida:
Plegats van el Bé y el Mal:
Sa més petita alegría
Mos còsta molts de pensars.

Més les ròses son tan belles,
Que jò no les vull deixar.
Si me còstan cent ferides,
No hey fa rès; ja 's curarán.....

Ja he lograt lo que volía,
Les espines m' han fet mal
Més cent ròses les més fines
He fermades amb un ram.

Anit, quant veuré l' hermosa
Que mon còr estima tant
Li daré d' amor en prova
Aquest ramell tant preuat.

Y si m' escolta y me dona
Esperanses d' estimar
Li diré: «Téues son totes
Les ròses del mes de Maitx.»

II.

Menten els ulls qu' eus demòstran
Sentiments d' un amor gran,
Si quant la boca el demana,
Vos pagan amb desengany.

Traydores son les caricies
Que los còrs enamorats
Atrènen perque sofreixcan
Els desprècis més fatals.

Jò creya que m' estimava
S' atlòta per qui ma sanch
Deixá pintades les fulles
De les rosetes de Maitx.

Mes, anit; quant de ventura
Veurer creya el dols instant,
La beguda del desayre
M' ha fet beurer fins abaix.

Debades li he dit qu' havia
Penat per ella llarchs anys
Esperant veure vensuda
Del séu còr la crièl dat.

Qu' ella, oblidant les mirades
Que mon pit feren cremar
M' ha dit amb rigor estrema
Que per amarla era ¡art.

No hey ha ròses sense espines,
No hey ha plers sense trabays,
Ni hey ha amor per gran que sia
Que no rèpia desengany.

El ramell d' hermoses ròses
Amb envèja 'l m' ha mirat.
Mes; no es per ella, en que vulga
Perque l' hey don, fer les paus.

¡Oh, gran ceguera la mèua!
¡Qu' anava jò de tapat!
¡Per ella totes les ròses?
No 's digne de veurèn cap.

Anit l' altar de Marfa
Dins un pitxé adornará,
Qu' ella sola es Vèrge digne.
De flòrs que me còstan tant.

Desd' avuy la Santa Vèrge
Tendrá sòls mon amor gran,
Y serán per Ella totes
Les ròses del mes de Maitx.

CLARET Y POQUET.

UN CUADRO.

Fa dies que teníam desitx de parlá de lo que tothom ara parla: d' es cuadro qu' ha pintat En Bauzá per sa gran sala d' es nou edifici *Universitat de Barcelona*.

A nòltros ignorants, aficarmós dins tals assuntos pòt fermós estirá més que es llansòl y mostrá es pèus. Per axó

serem curts y sustanciosos: hem agafat paraula d'aquí, paraula d'allà: hem fét un replèch de lo qu' hey diuen els inteligents en sa matèria, que no son tants com se pensan, ni entran en llista els qui pensan tirarles à ferí, com si sabessen fil per randa per quines aygos navegan.

D'axò n'ha resultat, que la modestíssima IGNORANCIA pòt enviá à n'es nòstro compatriòta En Juan Bauzá, sa més coral enhora-bòna per lo hò des cuadro qu'ha pintat, y per ses demostracions altament satisfactòries qu'es públich li ha fét.

Y mos alegrám de tot còr qu'un artista mallorquí, que molt apreciám per lo que val, haja afagit una nòva flòr y una jòya més à sa corona de la pátria nòstra: cada còsa d'aquestes mos umpl de ben entès orgull y sabrosa satisfacció, perque tot lo hò que fan els seus fiys, y germans, heu prením y tením per alòu nòstro, y per pròva de lo molt que valen, y valè podrián, si tothom ajudás à trèuren d'ells es partit y benefici que se podría dins es ram del art, y de tot quant al sentiment y à sa intel·ligència va lligat.

Perque Mallorca, de fa temps, y ara com may va donant dins aqueix ordre de còses tan repetides mòstres, que ja sòls pòt desconeixerhò qui tenga els uys tancats, ó ubèrts tant sòls per mirá altres còses: axò es vè, y heu tením devant y no es lo mateix dí la veritat que brevetjá. No mos aficarèm, com hem dit, à parlá còsa per còsa d'es cuadro de que tant, y amb motiu, se parla, deixant axò per altres diaris que ja heu han fét, y farán: sòls dirèm, qu'es cuadro, val: y atèses ses circumstancies totes, de pès y d'importancia, es séu autò amb un atreviment y coratge de primer ordre, ha realisat un esfòrs que l'enalteix, doblegant unes quantes gròsses dificultats, y duguent à bòn pòrt unes quantes belleses.

Axí va bé: ¡avant artistes! y à no rétre per ses males topades y sopegades qu'es pegan per dins s'estret carrerañy que serveix de camí per pujá al temple de la glòria.

Pòt dirse qu'encara no ha acabat es cuadro En Bauzá, per sa gran sala de *graus*, de la dita Universitat de Barcelona, ja comensa à pintá es séu, s'altre nòstro acreditat compatriòta En Ricart Anckermann. ¡Bé de tot! Dos artistes mallorquins podran lluhirsè en tan nòble y hermosa lluyta, guañats dits prèmis en públich concurs, y estirat *certámen*. Els qui han ensumat y vist els estudis y *boceto* des cuadro qu'ha de pintá n'Anckermann, esperan per lo vist que será una òbra que lluyñ de desmereixe des nòm del séu autò, hey afegirá un grau més. Ne parlarèm quant hòra sia. A un, y à altre; com à n'els demés artistes que semblants còses pugan fé, y han fètes, encara que méns gròsses,

y no de tanta importancia, però bones, los enviám à tots sa nòstra felicitació y enhora-bòna.

UN QUE L'HA VIST.

XEREMIADES.

Còses que no pareixen rès diuen molt; tant per bé, com per mal. Fa uns quants anys... els sabatés comensaren à fé feyna à su es portal de sa botiga, ó asseguts à defòra, duguent per tot vestit un xoquins, uns calsons mes ó méns espellerings, y de cinta en amunt una camieta de punt mal embotonada, y mánegues tayades ó arromengades.

Sa part de decència, si no per élls, p'es públich, no n sortia molt bé: ara ja no es allò tot-sòl: molts d'altres han prèsa mòda, y ja molta gent de feyna, va p'el mitx d'es carré, y atravessa tot Ciutat à qualsevòl hora del día, no dirèm vestits d'aquest mòdo, sinó despuysats d'aquesta manera.

S'altra diassa, dins un lloch casi públich, o al manco amb un públich bastán numerós, y amb señores, se presentá un *amigo* d'aquests vestit de sa manera qu'hem dit. No s'ha de trescá molt per veurerlòs axí, ara que vé s'estiu. Si no s'hi pòsa remey, axí arribarán à aná à n'es paseix, ó prendrán butaca à n'es teatro, ó entrarán à l'Iglesia qu'es pitjó: ja hem vist còsa casi per l'estil.

¿Y qu'han de dí de nòstros els estrangers y forastés?

¿Y sa pública decència com queda?

¿Que permetrán à ningú sortí en calsons blancs de devall ó en camieta com per devés sa marjal de sa Pobla?

¿Que no hey ha municipals, que no hey ha Batle, que no hey ha autoritat?

¿Que no hey ha compilació municipal...?

Y si no hey ha aquest capitol, que n'hi fassan un: y que no se permite semblant indecència.

Esperám que s'autoritat local prendrá en conta tan rasonada queixa, y hey posará remey, fòrt y prest.

*
**

Un avís à s'Alcalde de Palma:

Hey ha un carré que no passa, anomenat de *Vecindad*, que reclama un complet arreglo perqu'encara que cèntrich, es s'afronta d'es barriò.

Aquest carré es plá com ses ròques, sèch com un pou, y odorifich en grau superlatiu.

Pòt serví de cassera à n'els cassadós en temps de *veda*, perque s'hi passetjan rates d'un pam y mitx de llargaria amb una coua que fa feredat, à totes hores del día.

Té ses parets encortinades amb una tela molt fina de fabricació d'arània.

Es vespres está més fosch qu'una

boca de llop. Abans tenia un llum de gas, però el llevaren perque cremava els uys à ses formigues.

Es séu arreglo evitaria sustos, rates, estuguedats y lladres.

*
**

Aquest estiu tots els que ténen cases en el *Terreno* están d'enhorabòna perque no faltan carruatges bons y baròto que cada mitja hora surtan de Ciutat per traginarhí la gent.

Aquesta millora es deu à sa iniciativa d'un vertadé amich del país, propietari antich d'aquell alegre caserío.

Per lo mateix es un devè de tothom s'apoyarlò y aprofitá sa bòna ocasió que se presenta, perqu'aquest arreglo continuhu y sa millora no haja de sucumbí per falta de protecció.

*
**

¿Y sa Torre des señal qu'avía de torná avisá els barcos qu'arriban, quant comensará à funcioná?

¿Deuen esperá es principi de s'añy econòmic?

Suposám que s'en ocupan, y amb aquest supòsit un día d'aquests donarém quatre retgles d'ignorant perque els qui compòngan sa combinació de ses señes ó es diccionari des signes, pugan prendre llum ó fum. Sempre sebrán més un missè y un ase qu'un missè totsòl.

*
**

Hem rebut una correspondència que dona conta de sa Fira de Manacor celebrada es diumenge passat, però l'hem rebuda massa tart per podè publicarla avuy. La publicarém, si Deu ho vòl, dissapte quí vé.

*
**

Ha passat per Mallorca una notabilitat, un pintó que 'n cinch minuts pinta un cuadro de cinch pams, al òli; còsa que pareix impossible. Nòstros hem vist un d'es cuadros y mos agradá ferm, però no l'hem vist pintá, y no podem contá à n'es nòstros lectors de quines arts se val.

TOS ULLS.

Si bòn trovayre jò fos
Los téus ulls ensalsaría,
Entonant amb tot amor
Cántichs de dolça armonía.

Me captivan tes ullades
Que de vivesa llambretjan,
Gayes son com l'estelada
Las pipelles qu'els ombretjan,

Ta encisadora mirada
Un jorn en mí se ficsá;
Tan benhaurada jornada
Jamay la podré oblidá.

PEP DE TOTS.

CORRESPONDENCIA.

Pòble de..... 27 de Maïtx 1884.

Señò Directó de L' IGNORANCIA:

MOLT SEÑOR MÈU: Amb sa derrera carta li vaitx prometre enterarló de ses sessions que celebrarfam d' aquí en enviant, y còm jò som un hòmo que m' agrat de cumplí sa paraula, vench ara à contarnhí un altre

Ses qu' hem tengudes els diumenges passats (perque ha de sèbre que cada diumenge hey ha reunió) son de tan pòca importancia que no paga es parlarné; s' única d' un pòch d' interés es sa d' anit passada.

Dissapte capvespre vengué à ca-méua es Secretari y m' entregá una carta clòsa amb un pòch de llevat y sense direcció, l' obr y vaitx un billet que deya: «Se convoca à V. para una sesión extraordinaria que tendrá lugar mañana 23 á las 8 de la noche en el sitio de costumbre.—El Presidente.—Yer inot.»

—¡Ola! (vaitx dí jò) ¿carta... y clòsa? ¿firma amb so nòm girat y... sessió estrordinaria? qualque còsa hey ha devall es terrós.

Trèch un pá, una sobressada un pòch més que ordinari, y un bòtil de ví, y convit à berená es Secretari. Hauria rigut per ses butxaques si hagués vist es mòdo de menjá d' aquell hòmo; (axò no vuy qu' heu diga à ningú), parexia tení fam canina; sa dòna sèya à n' es portal des menjadó y de tant en quant em feya uyades còm que dí «¿que farém! ¿que la vos acabaréu?» Efectivamente, fins qu' hey va havé sobressada, es Secretari posá tròssos y doná tantes besades à sa botella que si l' haguessen sangrada no n' hi haurían trèt gota.

S' axecá de sa taula, mos digué adiós, y s' en aná fent més *esses* que no hey ha à un diccionari.

Es diumenge després d' havé dinat y fét la *siesta*, mos n' anarém En Tòni y jò à sa tavèrna de can Lleixit, férem un parey d' escambrins, en buydarem mitja dotzena, y quant tocaren les sèt saup àncoras y som partit vent en popa cap à sa Societat.

S' ante-sala estava plèna de sòcis qu' à n' es veure anavan molt remolenchs; m' hi acòst, fas barretada fins en tèrra y prenc assiento. Es qui duya sa paraula, quant vaitx entrá, continuá:

—Ydò, st, ó jò no heu entench ó els esperits *burlons* mos han léta sa farsa.

—Jò tròp que no (digué un altre) porque s' esperit d' En Pere, Teleca que fins aquí s' ha mostrat tan desitjós des bé de sa Societat, no heu hauria permés.

Jò no vaitx poré sèbre de que se tractava, però no em vaitx torbá à treueremè es gat des sach; ja era hora de comensá sa funció y entrarem à n' es *salon*. Allò si que era de veure, hey havia un munt de rebasses de figura de mòdo que per mí n' hi havia una carretada; à un racó hey havían fét un caramull de trònxos de còl que feya pò; en llòch de sa ma de fust, demunt sa taula, hey havia un parey de martells, un plech de taixes gròsses, una sèrra y una atxa.

—Veurém (vaitx dí jò) en Gelat abont s' ajeurá. Es president s' assèu y nòltros feym lo mateix.

—¡*Hermanos* (digué) *todo está descubiertó!* Y treguent un número de L' IGNORANCIA lletgí sa carta que vaitx enviá à vostè s' altre dia.

—Ja heu veys (continuá en mallorquí) lo que nòltros feym s' ha descubèrt no sé si per mèdi d' els esperits *burlons*, ó si aquí hey ha traydós; per lo que puga essé vos ecsigeisch que repetiguen es jurament que fereu es dia de s' institu-

ció de sa Societat. ¿*Cuvasi no quebentrar los sacretos de nuestra Societat?*

—¡Sí!! (digueren tots, ménos jò, amb un crit qu' axordava.)

—Ara veitx, (vaitx dí entre mi mateix) es motiu de tant de cabal. ¡Vetla-llissa! si sabiau qui es, es qui vos ha fet es favó, de segú que l' enjagariau; però no heu sèbreu.

Quant haguera jurat, es President digué:

—Per fé pèdre el nòrt à n' els nòltros inimichs m' ha pareseut que lo milló seria variá es *local*, y per axò he fét aquestes rebasses y trònxos que veys aquí, per fé un *cadalso* (a) cadafal, suposat que mos han descubèrt sa manganeta de sa taula.

—¡*Aprobado!* (cridaren tots.)

Y dit y fét, un agafa un martell, s' altra sa sèrra, un parey duyan rebasses, y altres trònxos, y *pum-pam, pata-pim, pata-pam*; amb un sant-y-amèn tenguerem es cadafal fét, mos sortí una espècie de tarima de tres pams d' alsada; hey clavarem un garròt d' uyastre à sa part de devant, y es cap d' amunt des garròt, amb so fòrro d' una Biblia protestant, hey férem una còsa còm un faristol; no hey faltava més que s' escut de sa Societat, y còm no 'n tenfam de fét, hey posarem un lletrero que deya *Dios es pas, amor y caridad*, enrevoltat amb ses voreres d' una senaya véya.

Acabada sa feyna, es President asseguentsé demunt sa tarima mos va dí:

—Ja sabeu, que segons es nòltro reglament, cada dos mesos podeu canviá de President, per lo mateix are votarcu es que voleu que desempeñy aquest càrrech porque jò ja acab es temps de poderhó essé.

Tregueran una jarra someral y una sanayada de tacons de sabata forrats de papé blanc, n' entregaren un à cada germá, y cada un després d' havé escrit es nòm del que volia que fós President, el tirá dins sa jarra.

Señò Directó, dispens; ses sopes están escaladades y m' en vaitx à menjaflesmè; dissapte qui vé li acabaré de contá es resultat de sa votació y tot lo demés que férem.

UN GERMÁ.

CRIDES.

Qualsevòl que vulga comprá materials de s' obra de ses Mongetes des Canonge Garau, pòt passá per allá per triá y concertá lo que li convenga.

Hey ha una galeria de cinch archs de pedra molt hòna y amb columnes totes d' una pessa, molt ben conservades, que seria hòna ferm per una casa particulá.

SEÑÓS

Arquitectos, Enginés, Delincants, Pintós, Dibuxants y tota casta de persones que se dedican à n' aquesta casta de trabays, los feym à sèbre que si han mesté capses de compassos, lapiceres, difuminos, tinta-xina, carbonet, escuadras, retgles, dobles decimetros, gomes per borrá, vite-las, bristols, papé tela, y tot es demés *carroportal* que per axò se necessita, y heu volen bò y barato, poden visitá s' **Establiment d' articles d' Escritori y Dibux d' els HERREUS de D. GABRIEL ROTGER, Cadena, 11**, segús de que trobarán lo qu' han de mesté y à prèus molt econòmichs.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mèstre, sa ròda ròda.*
SEMBLANSES.—1. *En que s' acaba.*
2. *En qu' está es mitx de Palma.*
3. *En qu' hey ha tambós.*
4. *En qu' hey ha Ròsas.*
TRIANGUL....—*Mariner - Marina - Marín - Mari - Mar - M - M.*
XARADA.....—*Ma-ta-lás.*
CAVILACIÓ.....—*Agramunt.*
FUGA.....—*Qui te tèrra y no la veu*
Se fa pòbre y no heu creu.
ENDEVINAYA.—*Un lápiz.*

GEROGLIFICH.

:: + : X + M C : : X
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un hòmo que pasta à un que se baraya?
2. ¿Y ses riquesses à n' es caragòs?
3. ¿Y es doblés d' un avaro à n' es presidaris?
4. ¿Y ses tomátigues à ses persones vergoñoses?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Omplí aquestes pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª, una fruyta; sa 3.ª, un coló; sa 4.ª, lo que fan es canaris; sa 5.ª, lo qu' es es mèu nin; sa 6.ª, lo que son els òus; sa 7.ª, un animal, y sa 8.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA

Quant un aprèn de contá
Li enseñan sa *primera*;
Es *dos* que li vé derrera
Ho sòlen fé per llogá;
Molta de gent sòl portá
Es *tot* dins una cartera.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

QUI ARBRES

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

M.l q.. f. m.l q.. n. f.
M.l q.. d.. m.l q.. n. d..
M.l q.. pl.r. m.l q.. r..
Y .x. m.l p.r. t.t. h.y. h.

ENDEVINAYA.

Quant vé un cèrt temps del any
Em prènen d' una vegada
Y em donan una atupada
D' un mòdo raro y estrañy.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

31 MAITX DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.